

HET ANTWOORD

Een poosje terug, in een periode waarin onverwerkte emoties uit een ver verleden als gloeiende lava hun weg naar de oppervlakte van mijn bewustzijn trachtten te vinden, trok ik me voor een paar maanden terug uit het arbeidsproces. Mijn dokter had me aangeraden dagelijks lange wandelingen te maken en omdat het een prachtige herfst was kostte deze therapie me niet al te veel moeite.

Al gauw kreeg een bepaalde route door de duinen mijn voorkeur. Ik kwam er enkele malen per week en viel dan van de ene verbazing in de andere. Dat zo'n ogenschijnlijk kaal duinterrein zoveel verschillende levensvormen huisvestte, had ik niet voor mogelijk gehouden. Alleen al de tientallen soorten bloemen! Ik zou er in het voorjaar en de zomer naar gezocht hebben, maar niet nu.

Steeds meer voelde ik sympathie voor de natuur om me heen. Ik ken weinig soortnamen en had ook toen niet de behoefte die te leren. Wel kreeg ik bij sommige planten het gevoel dat ik ze persoonlijk begon te kennen. Zo was er een knoestige, krom gegroeide boom met een holte in z'n stam, die ik altijd even gedag zei en vriendelijk op de bast klopte.

Alles wat je uitzendt, krijg je in een of andere vorm terug. De boom gaf antwoord, daar ben ik zeker van. Ik kon het alleen niet voelen; daar moet je verder voor zijn. Maar al spoedig bleek dat de natuur bereid was met mijn gevoelsdoofheid rekening te houden.

Het gebeurde op een prachtige herfstdag. Het was niet zo warm meer, maar als je een zuidhellinkje in de zon wist te vinden dan was het er heerlijk. Op zo'n hellinkje hield ik even stil. Overal rondom waren laagbegroeide duintoppen. De verte was wazig. Om me heen duindoorns met hun warm-oranje bessen en voor mijn voeten goudgeel duinzand. Diepe stilte.

Ik had hem niet zien aankomen, maar plotseling streek er een grote, bontgekleurde vlinder neer. Recht voor mijn voeten, op nog geen meter afstand in het warme zand, zat hij voor me, zijn kopje naar mij gericht en me met z'n grote zwarte insektenogen aankijkend. Vlinders zijn erg schuw. Als je op zo'n afstand met een kamera begint te hannesen dan houden ze het meteen voor gezien. Maar ik had geen kamera bij me en betreurde dat ook niet. Voorzichtig liet ik me door mijn knieën zakken. Roerloos bleef het diertje me aankijken.

Daar zaten we vlak tegenover elkaar, een vlinder en een mens. Twee wezens uit dezelfde schepping die elkaar ontmoet hadden. Een golf van warmte en ontroering stroomde door me heen bij het zien van het piepkleine vlinderkopje dat rustig en vol vertrouwen naar me opkeek. Minuten lang zonder geluid of beweging, maar barstens vol gevoelens.

Tenslotte besloot ik m'n weg weer te vervolgen. Ik wenste de vlinder nog een goede dag toe, stond langzaam op en stapte voorzichtig om mijn kleine vriend heen. Pas toen ik een paar meter verderop nog eens achterom keek, fladderde het dier op en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Je één voelen met de schepping - vanaf die dag hadden deze woorden wat meer inhoud voor me gekregen.

Kees Niestadt
Februari 1985